

Κομφεύομενός τις λαμβάνει κατά μέρος τὸν ἰατρὸν, ὅστις ἐπεσκέφθη πρὸ ὀλίγου τὸν θεῖόν του, ἀσθενήσαντα, καί :

— Δοιπὸν, ἰατρέ; τῷ λέγει ἐρωτῶν μὲ φωνῆν ἀσθμαίνουσαν.

— Τὸν ἐχάσαμεν ! ἀποκρίνεται ὁ ἰατρός.

Ὁ κομφεύομενος ἀρχίζει τότε καὶ ἐκβάλλει στεναγμούς λίαν θρηνώδεις.

Ἄλλ' ὁ γέρον ἰατρός, ὅστις γνωρίζει τὸν κόσμον ἐν γένει, καὶ τοὺς σημερινούς ἀνεψίους ἰδίως,

— Ἐλάτε, τῷ λέγει, φίλε μου, ἤσυχάσατε... ἀφοῦ σὰς βεβαιῶνω, ὅτι τὸν ἐχάσαμεν.

Σκηνὴ συστάσεως.

— Κύριοι, σὰς παρουσιάζω τὸν φίλον μου Α... Δὲν εἶνε τὸσον ἀνόητος ὅσον φαίνεται.

Ἐρ' οἷς ὁ συνιστώμενος ὑπέλαβε ζωηρῶς;

— Καὶ αὕτη ἀκριβῶς, κύριοι, ἡ διαφορά ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ φίλου μου.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὅτε ἐφυλακίσθη ὁ Βερντζέ, ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν του ὁ δραματικὸς ποιητὴς Βιεννέ.

— Ὅθ' ἐποιήσατε πολλὰ ἄσματα ἀφ' ὅτου εἴσθε ἐδῶ, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Βιεννέ.

— Ἀκόμη δὲν ἔκαμα παρὰ τὴν ἀρχὴν μόνον ἐνός.

— Τοῦτο μ' ἐκπλήττει.

— Καὶ πῶς; νομίζετε, εἶπεν ὁ Βερντζέ, ὅτι κάμνω ἐν ἄσμα μὲ ὅσην εὐκολίαν κάμνετε σῆς μίαν τραγωδίαν;

Εἰς τοὺς πλησιεστάτους συγγενεῖς τῶν Βυζαντινῶν αυτοκρατόρων ἐδίδοτο ὁ τίτλος *Νοβελήσιμος* (ἐπιφανέστατος). Ὑπῆρχε δὲ καὶ *Πρωτονοβελήσιμος*, καὶ κατωρθώθη καὶ *Πρωτονοβελήσιμουπέρτατος*, καθ' ἃν χρόνον αἱ λέξεις ἐχαλκεύοντο πρὸς ἀφορμὴν μισθοδοτήσεως ἀργῶν.

Ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ διασήμου δραματικοῦ ποιητοῦ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ **Emile Augier** ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή: «Οἱ ἐρχόμενοι εἰς ἐπίσκεψίν μου μοι περιποιῶσι τιμὴν, οἱ δὲ μὴ ἐρχόμενοι μοι προξενοῦσιν εὐχαρίστησιν». **ΙΩΑΝΝ.**

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Οὔτε οἱ φιλάργυροι ἀγαπῶσι νὰ γνωρίζωμεν τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τοῦ πλοῦτου των, οὔτε αἱ ἐρωτότροποι γυναῖκες τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν τῆς ἡλικίας των* οἱ μὲν, διότι φοβοῦνται μὴ τοὺς ἀναγκάσωμεν εἰς αὐξήσιν τινὰ τῶν δαπανῶν των, αἱ δὲ, διότι φοβοῦνται μὴ συμβουλεύσωμεν εἰς αὐτάς περιορισμὸν τινὰ εἰς τὸν στολισμὸν των.

* * Ἡ καρδιά ἡμῶν ἔχει κλειθρα, τὰ ὁποῖα ἀνοίγονται οὕτως εἶπεν ἀφ' ἑαυτῶν τὸ πρῶτ', δυσ-

κόλως τὴν μεσημβρίαν καὶ δυσκολώτατα ἢ οὐδὲν τὸ ἐσπέρας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἰδοὺ τοῦ φθάνει ἡ κερδοσκοπικὴ ἀπληστία τοῦ ἀνθρώπου, νὰ καθιστᾷ καὶ τὸ ἀθώτερον τῶν πτηνῶν ὄργανον κακοήθων πράξεων. Ὁρολογοποιεῖόν τι τῆς ἐν Ἑλβετικῇ πόλειως **Lugano** ἔχει πολλὰς ἑκατοντάδας περιστερῶν πεπαιδευμένων, ἃς ἀποστέλλει εἰς Ἰταλίαν ἐναερίου κομιστὰς λαθρεμπορίου, ὅπερ ἀφοῦ μεταφέρωσιν εἰς τὸν πρὸς θν ὄρον, ἐπιστρέφουσιν ἀμέσως εἰς Ἑλβετίαν. Τί δὲ εἶνε τὸ λαθρεμπόριον; Μικρὰ ὄρολογία, ἅτινα ὁ Ἑλβετὸς κερδοσκόπος προσδένει εἰς τὸν πόδα τῶν περιστερῶν. Καὶ οὕτως ἐλπίζει νὰ εἰσάγῃ διὰ τοῦ τρόπου τούτου πεντηκοντάδα ὄρολογίων καθ' ἑκάστην ἄνευ οὐδενὸς τέλους, καὶ ἄνευ κινδύνου μὴ συλληθῆ τὸ λαθρεμπόριον.

Ἐσχάτως ἐν τῇ μεγάλῃ λέσχῃ τοῦ **Monaco**, εἰς δύο κατὰ συνέχειαν ἐσπέρας, ὁ βαρῶνος **X****, εἰς εὐγενοῦς οἰκογενεῖς τοῦ Μεκλεμβούργου, ἔσχε τὴν τύχην νὰ κερδίσῃ 300,000 φράγκων, τὰ ὁποῖα ἐνέκλεισε καλῶς εἰς κιβώτιον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἐν ᾧ κατώκει. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν κατὰπλήξιν του, ὅτε τὴν ἐπιούσαν ἐξυπνήσας παρετήρησεν ὅτι τὸ πολῦτιμον κιβώτιον εἶχε γείνει ἄφαντον, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ θαλαμηπόλος τοῦ **Ἰωάννης**.

Ὁ **Ἰωάννης** οὗτος ἦτο γηραιὸς ὑπρέτης παρσίων εἰς πολλὰς περιστάσεις δείγματα ἐξαίρετου ἀφοσιώσεως καὶ πίστεως. Ἐν τούτοις ὁ βαρῶνος εὗρίσκετο νῦν ἐν ἀπορίᾳ χρηματικῇ. Τηλεγραφεῖ λοιπὸν πρὸς τὸν πατέρα του εἰς Γερμανίαν ἀφηγούμενος αὐτῷ τὸ ἀτύχημα καὶ ζητῶν συνδρομήν. Ἐλαβε δὲ τὴν ἐπομένην ἀπάντησιν «Μὴ ἀνησυχῆς διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν χρημάτων. Ὁ **Ἰωάννης** εἶνε ἐδῶ μὲ τὰ χρήματα ὅλα, τὰ ὁποῖα νομίζεις χαμένα. Φοβούμενος μήπως λάθωσι πάλιν τὸν δρόμον τῆς *βουλέττας*, καὶ συμμορφούμενος πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς φρονήσεως, ἦλθε νὰ καταθέσῃ τὸ πολῦτιμον κιβώτιον ἐν ἀσφαλεῖ. Ἐλθέ λοιπὸν καὶ σὺ ταχέως».

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Σὰς συνέθη βεβαίως ποτὲ νὰ ἔχητε ἀνάγκην νὰ ζυγίσετε τι καὶ νὰ μὴ ἔχητε πρόχειρα σταθμά. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἀναπληροῦτε προχείρως διὰ νομισμάτων* 3968 δραχμαὶ νέαι εἰς χρυσόν, ἢ 256 δρ. νέαι εἰς ἀργυρον, ἢ 18 δραχ. καὶ 80 λεπτὰ εἰς χαλκόν, ἰσοδυναμοῦσι τῷ βάρει μιᾶς ὀκάδος.

Ἐπὶ πρὸς τὰ γαλλικὰ σταθμά ἀπαιτοῦνται 155 χρυσὰ εικοσάφραγκα, ἢ 40 ἀργυρὰ πεντάφραγκα ἢ 100 χαλκοῦ δεκάλεπτα, ὅπως ἀποτελέσωσι βάρους ἐνὸς *χιλιογράμμου*.

ήγησιν τῶν συμβάντων ὧν μετέσχον, εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης δι' ἣν μοι παρέσχον βοήθειαν, ἣ δι' ὅσῃν ἐπέδειξαν ἀγάπην πρὸς τὸ πτωχὸν ἐγκαταλειμμένον παιδίον. Ἄμα τελειῶ ἐν κεφάλαιον, τὸ πέμπτον εἰς Δόρτσσεστερ, εἰς τοῦ λιθογράφου, καὶ σήμερον περιμένω τ' αὐτογραφικὰ ἀντίτυπα τοῦ χειρογράφου μου, ἵνα δώσω ἀνὰ ἓν εἰς ἕκαστον τῶν προσκεκλημένων.

Ἡ συνάθροισις αὕτη ἔσται χαρὰ ἀπροσδόκητος ἐπίσης διὰ τὴν γυναϊκά μου, ἣτις θὰ ἰδῆ τὸν πατέρα, τὴν ἀδελφὴν, τοὺς ἀδελφοὺς, τὴν θείαν της, ὅλως ἀπροσδοκῆτως. Μόνοι ἡ μήτηρ καὶ ὁ ἀδελφός μου γνωρίζουσι τὸ μυστικόν. Ἄν δὲν ἐπέλθῃ τι νὰ ταράξῃ τὰς προθέσεις μου, ὅλοι θὰ κατοικήσωσιν ὑπὸ τὴν στέγην μου, καὶ θὰ ἔγω τὴν ἀγαλλίωσιν νὰ τοὺς ἰδῶ περὶ τὴν τράπεζάν μου.

Εἶς μόνος θὰ λείπῃ ἐκ τῆς ἐορτῆς ταύτης· διότι, ὅση καὶ ἂν εἶναι τοῦ πλοῦτου ἡ δύναμις, δὲν δύναται ν' ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἀποθανόντας. Φίλτατε γέρον μου κύριε! Πόσῃν εὐδαιμονίαν θὰ ἡθανόμην ἂν μ' ἦτο δεδομένον νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἀνάπαυσίν σου! Ἡθέλησ ἀποθέσει τὴν πίδακ, καὶ τὴν προσηάν, καὶ τὸν ἐπενδύτην τοῦ κατυφῆ, καὶ δὲν θὰ ἐπανελάμβανες πλέον τὸ αἰώνιον σου. «Ἐμπρός, παιδί μου!» Γῆρας ὑπὸ πάντων τιμώμενον θὰ σοὶ ἐπέτρεπε νὰ ἐγείρης τὴν ὠραίαν λευκὴν κεφαλὴν σου, καὶ ν' ἀναλάβῃς τὸ ἀληθὲς ὄνομα σου. Βιτάλης, ὁ γέρον ἀλήτης, θὰ ἐγίνετο πάλιν ὁ περίφημος αἰοιδὸς Κάρλος Βαλζάνης. Ἄλλ' ὅτι ὁ ἄππλαγχτος θάνατος δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ, τὸ ἔπραξα καὶ ὑπὲρ τῆς μνήμης σου, καὶ εἰς τὰ Παρίσια, εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Μονπαρνάς (τοῦ Παρνασσού), τὸ ὄνομα Κάρλος Βαλζάνης ἐπεγράφη εἰς τὸν τάφον, ὃν ἡ μήτηρ μου κατ' αἰτησίην μου σοὶ ἤγειρεν ἢ δὲ χαλκῆ προτομῇ σου, χαρᾶς κατὰ τὰς εἰκόνας σου, αἵτινες εἶχον γραφῆ ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς περιωπῆς σου, ἀναπολεῖ τὴν δόξαν σου εἰς τοὺς χειροκροτήσαντάς σε ποτὲ θαυμαστάς σου. Ἀντίτυπον τῆς προτομῆς ταύτης ἐχύθη δι' ἐμέ. Τὸ ἔχω ἐδῶ, ἐμπρός μου, καὶ ὅτε ἔγραψον τὴν διήγησιν τῶν πρώτων χρόνων τῶν δοκιμασιῶν μου, καθ' ὅσον αἱ περιπέτειαι τῆς τύχης μου ἀνεπτύσσοντο, ἐζήτουν συνεχῶς οἱ ὀφθαλμοί μου τοὺς ὀφθαλμούς σου. Δὲν σ' ἔλησθον, καὶ ἔσο πεπεισμένος ὅτι ποτὲ δὲν θὰ σὲ λησμονήσω. Ἄν ἐπὶ τῆς ἐπικινδύνου ἐκείνης ὑπάρξῃς παιδίον ἐγκαταλειμμένον δὲν ἐσφάλην, δὲν ἔπασα, εἰς σὲ τὸ ὄφελόν, εἰς τὰ διδάγματα, εἰς τὰ παραδείγματά σου, γέρον κύριε καὶ διδάσκαλέ μου! Εἰς πᾶσαν ἐορτὴν ἡ θέσις σου εὐλαβῶς θὰ σοὶ φυλάττηται. Ἄν σὺ δὲν μὲ βλέπῃς, ἐγὼ θὰ σὲ βλέπω.

Ἄλλ' ἰδοῦ, ἡ μήτηρ μου προκύπτει εἰς τὴν ποικίλην στοάν μου. Ἡ ἡλικία δὲν ἀπέσβεσε τὸ κάλλος της, καὶ τὴν βλέπω σήμερον τοιαύτην οἷα μοὶ ἐφάνη τὸ πρῶτον, ὑπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ Κού-

κιου, ἔχουσαν εὐγενῆ τὴν ὄψιν, καὶ πλήρη ἀγαθότητος καὶ γλυκύτητος. Τὸ κάλυμμα δὲ μόνον τῆς μελαγχολίας, τὸ καλύπτει τότε τοὺς χαρᾶς της πάντοτε, ἦρθη ἤδη ἀπ' αὐτῶν ἐντελῶς.

Στηρίζεται εἰς τοῦ Ἀρθοῦρ τὸν βραχίονα· διότι δὲν βοῆ' εἰ σήμερον πλέον ἡ μήτηρ τὸν υἱὸν ἀσθενῆ καὶ κλονιζόμενον, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας, ὁ υἱὸς ἐγινε νεανίας ὠραῖος καὶ εὐρωστος, δεξιὸς εἰς πᾶσαν σωμασίαν, κομψὸς ἱππότης, ῥωμαλέος ἐρέτης, ἄτρομος θηρευτής, καὶ αὐτὸς ἦδη μετὰ περιπαθοῦς μερίμνης ἔδιδε τὸν βραχίονα εἰς τὴν μητέρα του· διότι, παρὰ τὴν πρόγνωσην τοῦ θείου μου κ. Τζαίμς Μίλλιγαν, τὸ θαῦμα ἐτελέσθη, καὶ ὁ Ἀρθοῦρ ἔζητε καὶ θὰ ζήσῃ.

Εἰς ἀπόστασιν δὲ τινα μετ' αὐτοὺς βλέπω ἐρχομένην γραίαν, φέρουσαν τὸ ἔνδυμα ἀγρότιδος Γαλλίδος, καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας βρέφος τετυλιγμένον εἰς λευκὸν μανδύαν. Ἡ γραία χωρική εἶναι ἡ μάνα Βαρβερίνα, καὶ τὸ βρέφος εἶναι τὸ παιδίον μου, ὁ υἱὸς μου, ὁ μικρὸς μου Ματτίας.

Ἄφ' οὗ ἀνεῦρον τὴν μητέρα μου, ἠθέλησα νὰ μείνῃ μεθ' ἡμῶν καὶ ἡ μάνα Βαρβερίνα· ἀλλὰ δὲν ἐδέχθη.

— Ὅχι, μοὶ εἶπε, μικρὸ μου Ῥεμῆ, ἡ θέσις μου τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν εἶναι πλησίον τῆς μητρὸς σου. Σὺ θὰ πρέπη τώρα νὰ ἐργασθῆς, νὰ σπουδάσῃς, διὰ νὰ γίνῃς ἀληθὴς κύριος διὰ τῆς ἀνατροφῆς, ὡς εἶσαι διὰ τῆς γενετῆς. Τί νὰ κάμνω πλησίον σου; Ἡ θέσις μου δὲν εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀληθοῦς σου μητρὸς. Ἄφες με νὰ ἐπιστρέψω εἰς Χαβανόν. Ἀλλὰ δὲν λέγω ὅτι ὁ χωρισμὸς θὰ εἶναι αἰώνιος. Θὰ μεγαλώσῃς, θὰ νυμφευθῆς, θὰ ἔχῃς παιδιά. Τότε, ἂν θέλῃς, καὶ ἂν ἀκόμη ζῶ, ἤμπορῶ νὰ ἐπανέλθω ν' ἀναθρέψω τὰ τέκνα σου. Τροφὸς των, ὡς ἤμην ἐδικῆ σου, δὲν ἔμπορῶ νὰ γίνω, διότι εἶμαι γραία, ἀλλὰ τὸ γῆρας δὲν εἶν' ἐμπόδιον διὰ τὴν καλὴν ἐπιμέλειαν τῶν παιδιῶν. Εἰς τὸ γῆρας ἀποκτᾷ τις πείραν, δὲν κοιμᾶται πολὺ. Ἐπειτα θὰ τὸ ἀγαπῶ, τὸ παιδίον σου, καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ἀπὸ ἐμὲ δὲν θὰ τὸ κλέψουν ὡς σ' ἔκλεψαν.

Καὶ ἐγένετο ὡς ἐπεθύμει ἡ μάνα Βαρβερίνα. Ὁλίγον πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ τέκνου ἡμῶν ἐστείλαμεν εἰς Χαβανόν νὰ τὴν φέρωμεν, καὶ τότε ἀφῆκεν ὅλα, τὸ χωρίον της, τὰς ἐξείς της, τοὺς φίλους της, καὶ τὴν ἀγγελάδα, θυγατέρα τῆς ἡμετέρας, ἵνα ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸν μικρὸν μας Ματτίαν γαλακτουχεῖ ἡ μήτηρ του, ἀλλὰ τὸν ἐπιμελεῖται, τὸν φέρει, τὸν διασκεδάζει, τὸν θωπεύει ἡ μάνα Βαρβερίνα, κηρύττουσα ὅτι εἶναι τὸ ὠραιότερον παιδίον ἀφ' ὅσα εἶδε ποτέ.

Ὁ Ἀρθοῦρ κρατεῖ φύλλον τῆς ἐφημερίδος τῶν Καιρῶν, καὶ καταθέτει αὐτὸ εἰς τὴν τράπεζάν μου, ἐρωτῶν με ἂν τὸ ἀνέγνω. Ὅτε δὲ τῷ λέγω ὅτι δὲν τὸ ἀνέγνω, μοὶ δεικνύει διὰ τοῦ δακτύ-

λεπτή, ἐλαφρά, ἐναέριος. Ἡ Λίτσα δὲν εἶναι πλέον βωθὴ, ἀλλ' εὐτυχῶς διετήρησε τὴν λεπτότητα, τὴν ἐλαφρότητα ἐκείνην, ἣτις εἰς τὴν καλλονὴν αὐτῆς δίδει τι οὐράνιον. Ἡ Λίτσα οὐδέποτε πλέον ἐμακρύνθη τῆς μητρὸς μου, ἣτις τὴν ἐξέθρεψε καὶ τὴν ἐξεπαίδευσεν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ τὴν κατέστησε τὴν ὠραιότατην νεάνιδα, ἔχουσαν πάντα τὰ πλεονεκτήματα, πάντα τὰ προτερήματα, πάσας τὰς ἀρετάς, κατ' ἐμὲ, διότι τὴν ἀγαπῶ. Τὴν ἐζήτησα σύζυγον παρὰ τῆς μητρὸς μου, ἣτις μετὰ ζῶηράν ἀντίστασιν, στηριζομένην εἰς τὴν διαφορὰν τῶν κοινωνικῶν θέσεων, δὲν ἠδυνήθη νὰ μοι τὴν ἀρνηθῆ. Τοῦτο ἐσκανδάλισε καὶ παρώργισε τινὰς τῶν συγγενῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐκ τῶν τεσσάρων ὀργισθέντων τρεῖς ἐξιλεώθησαν ἤδη, γνωρίσαντες τῆς Λίτσας τὴν χάριν, καὶ ὁ τέταρτος προσμένει, ἵνα προσέλθῃ καὶ ἐκεῖνος, ἐπίσκεψιν ἡμῶν, καθ' ἣν νὰ τῷ ζητήσωμεν συγχώρησιν ὅτι εἴμεθα εὐτυχεῖς. Προσδιωρίσθη δὲ διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἡ αὔριον.

— Δοιπὸν, εἶπεν ἡ Λίτσα εἰσερχομένη, τί συμβαίνει ἐδῶ; Κρύπτεσθε ἀπ' ἐμοῦ! ὀμιλεῖτε μυστικῶς! Ὁ Ἀρθοῦρ ἀνεχώρησε διὰ τὸν σταθμὸν Χεγφόρδ, καὶ ἡ μακρὰ ἄμαξα ἐστάλη εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Φεζῆ! Τί μυστήριον εἶναι τοῦτο, παρακαλῶ;

Ἡμεῖς δὲ μειδιῶμεν, ἀλλὰ δὲν ἀποκρινόμεθα.

Τότε αὐτὴ περιβάλλει διὰ τῆς ἀγκάλης της τὸν τράχηλον τῆς μητρὸς μου, καὶ φιλοῦσα αὐτὴν μετ' ἀγάπης,

— Ἀφ' οὗ, φιλτάτη μητὴρ, εἶσαι καὶ σὺ τῆς συνωμοσίας, δὲν ἀνησυχῶ, καὶ εἰμι ἐκ προοιμίων πεπεισμένη ὅτι εἰργάσθης ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας ἡμῶν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐλαττοῖ τὴν περιέργειάν μου· εἰς ἐναντίας.

Ὁ καιρὸς εἶχε παρέλθει, καὶ ἡ μακρὰ ἄμαξα, ἣν εἶχον πέμψει εἰς Φεζῆ διὰ τὴν οἰκογένειαν τῆς Λίτσας, πρέπει νὰ φθάσῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Τότε μετὰ τῆς περιεργείας τῆς καλῆς γυναικὸς μου θέλων ὀλίγον νὰ παίξω, λαμβάνω τὸ τηλεσκόπιον, δι' οὗ παρακολουθοῦμεν τὰ μακρόθεν διερχόμενα πλοῖα, καὶ ἀντὶ πρὸς τὸ πέλαιος τὸ στρέφω πρὸς τὸν δρόμον, δι' οὗ πρόκειται νὰ ἔλθῃ ἡ μακρὰ ἄμαξα.

— Ἰδὲ, τῆ λέγω, εἰς τὸ τηλεσκόπιον τοῦτο, καὶ ἡ περιέργειά σου θὰ ἰκανοποιηθῆ.

Καὶ βλέπει, ἀλλ' οὐδὲν διακρίνει πλὴν τῆς λευκῆς ὁδοῦ, διότι ἐπ' αὐτῆς οὐδεμίαν ἄμαξαν ἀκόμη δὲν φαίνεται.

Τότε προσάγω ἐγὼ τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὸ δίοπτρον.

— Πῶς δὲν εἶδες τίποτε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τούτου; τῆ λέγω διὰ τοῦ τάνου δι' οὗ ὁ Βιτάλης προὐκάλει τὰ φιλοδωρήματα. Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι θαυμάσιον· δι' αὐτοῦ βλέπω ὑπεράνω τῶν θαλασσῶν, ἐντὸς τῆς Γαλλίας. Ἰδοῦ! βλέπω κομψὴν οἰκίαν εἰς τοῦ Σῶ τὰ περίχωρα. Ἄνθρωπος λευκοὺς

προτρέπει νὰ σπεύσῃσι δύο γυναῖκας ἀσχολουμένας περὶ αὐτόν. «Ταχέως, λέγει, ταχέως, μὴ ἀναχωρήσῃ ὁ σιδηρόδρομος, καὶ δὲν φθάσω εἰς Ἀγγλίαν ἐν καιρῷ διὰ τὴν βάπτισιν τοῦ ἐγγόνου μου. Κερὰ Κατερίνα, δαγρήγορα, σὲ παρακαλῶ. Δέκα ἔτη ὁποῦ συγκατοικοῦμεν, πάντοτε φθάνεις πολὺ ἐξώρως. Πῶς; τί μὲ μαλόνεις, Στεφανή; Κῦταξ' ἐκεῖ τὴν κυρίαν χωροφυλακὴν! Ἡ ἐπιπληξίς μου πρὸς τὴν Αἰκατερίναν, τί τὴν ἐξέλαβες; εἶναι ὅλως φιλική. Θαρῆεις δὲν ἠξέυρω ὅτι ἡ Κατερίνα εἶναι ἡ καλιτέρα ἀδελφὴ τοῦ κόσμου, ὡς σὺ, Στεφανή μου, εἶσαι ἡ καλιτέρα θυγάτηρ; Ποῦ ἀλλοῦ θὰ εὑρεθῆ κόρη τόσον καλὴ, καὶ ἣτις νὰ μὴ νυμφεύηται μόνον διὰ νὰ περιποιητῆ τὸν γέροντα πατέρα της, καὶ ἣτις, καὶ ἀφ' οὗ ἐμεγάλωσεν, ἐξακλουθεῖ νὰ εἶναι, ὡς ὅτε ἦτον μικρὰ, ὁ φύλαξ ἄγγελος τῶν ἀδελφῶν της;» Καὶ πρὶν ἀναχωρήσῃ δίδει παραγγελίας νὰ ἐπιμελῶνται τὰ ἄνθη του ἐπὶ τῆς ἀπουσίας του. «Μὴ λησμονῆς ὅτι ἤμην κηπουρὸς, λέγει εἰς τὸν ὑπὲρ τῆν του, καὶ ὅτι γνωρίζω τὴν ἐργασίαν».

Τότε δὲ ἀλλάσω τὴν θέσιν τοῦ τηλεσκοπίου, ὡς θέλων νὰ ἰδῶ κατ' ἄλλην διεύθυνσιν.

— Τώρα, εἶπον, βλέπω ἀτμόπλουν, μέγα ἀτμόπλουν ἐπιστρέφον ἐκ τῶν δυτικῶν Ἰνδιῶν καὶ πλησιάζον εἰς Ἀβρ. Εἰς τὸ κατὰστρομα ἴσταται νεανίας ἐπιστρέφον ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ὁδοπορίας εἰς τὰς χώρας τοῦ ποταμοῦ τῶν Ἀμαζόνων. Λέγουν ὅτι φέρει φυτολογικὴν συλλογὴν ὅλως ἄγνωστον εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὁδοπορίας του, δημοσιεῖσθαι διὰ τῶν ἐφημερίδων, εἶναι περιεργότατον. Τὸ ὄνομά του, Βενιαμὴν Ἀκίνοσ, εἶναι ἤδη περίφημον. Ἐν μόνον τὸν στενοχωρεῖ, ἡ μέριμνα ἂν θὰ φθάσῃ ἐγκαίρως εἰς Ἀβρ, ἵνα ἐπιβιβάσθῃ εἰς τὸ ἀτμόπλουν τῆς Σουδαμπτῶνος, καὶ ἀπέλθῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν του, εἰς Μίλλιγαν-Πάρκ. Τὸ τηλεσκόπιόν μου εἶναι τόσον θαυμάσιον, ὥστε τὸν παρακολουθεῖ. Ἰδοῦ αὐτὸς εἰς τὸ ἀτμοκίνητον τῆς Σουδαμπτῶνος· ἰδοῦ, φθάνει.

Καὶ πάλιν δὲ ἀλλαγῶ στρέφω τὸ τηλεσκόπιον, καὶ ἐξακολουθεῖ.

— Οὐχὶ μόνον βλέπω διὰ τοῦ τηλεσκοπίου μου, ἀλλὰ καὶ ἀκούω. Δύο ἄνθρωποι κάθηνται εἰς σιδηροδρομικὴν ἄμαξαν, εἰς γέρον καὶ εἰς νέος. «Πόσον περιεργὸς θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ ἐκδρομὴ αὕτη! λέγει ὁ γέρον.—Περιεργότατη, δάσκαλε.—Ὅχι μόνον, φίλτατε Ἀλέξη, θὰ ἐναγκαλισθῆς τὴν οἰκογένειάν σου, ὅχι μόνον θὰ σφίξωμεν τὴν χεῖρα τοῦ Ῥεμῆ, ὅστις δὲν μᾶς λησμονεῖ, ἀλλὰ θὰ καταδῶμεν καὶ εἰς τ' ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Οὐαλλίας, καὶ σπουδαῖα ἐκεῖ θὰ παρατηρήσῃς, καὶ ἐπιστρέψας θὰ ἠμπορέσῃς πολλὰ νὰ βελτιώσῃς εἰς Τρυέραν, καὶ τοῦτο θὰ ἐντιχύσῃ τὴν θέσιν ἣν κατέκτησας διὰ τῆς ἐργασίας σου. Ἐγὼ δὲ θέλω εὐρεῖ ἀξιόλογα δείγματα, καὶ θέλω τὰ προσθέσει εἰς τὴν συλλογὴν μου, ἥς τὴν προσφορὰν εὐηρε-

δας· ἀλλ' αἱ δυνάμεις τῷ λείπουσι. Τότε κáθηται, καὶ σοβαρῶς χαιρετῶν τὴν «ὀμήγουριν», θέτει τὸν ἕνα πῶδα εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἄφ' οὗ δ' ἐπαύσαμεν ψάλλοντες, ἠγέρθη ὁ Κάπης ὅπως ἐδυνήθη, νὰ «περιφέρῃ τὸν δίσκον». Ἐκαστος δ' ἔρριψε τὴν προσφορὰν του εἰς τὸ πινακίον, καὶ ὁ Κάπης, ἔκθαμβος διὰ τὴν μεγάλην εἰσπραξίν, μοὶ τὴν ἔφερεν. Ἦτον δὲ ἡ ἐπισημοτάτη τῶν ὄσων ποτὲ εἶχε ταμιεύσει, διότι συνίσταται ὅλη ἐκ νομισμάτων ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν, 170 δραχμαί.

Τότε τὸν ἐφίλησα εἰς τὸ βύγχος, ὡς ἄλλοτε, ὅτε μ' ἐπαρηγόρει, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὕτη τῶν συμφορῶν τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου μοὶ ἐνέβαλεν ἰδέαν, ἣν ἀμέσως ἐπρότεινα.

— Ἡ ποσότης αὕτη ἔσται ἡ πρώτη κατάθεσις πρὸς ἴδρυσιν καταστήματος ὀρισθησομένου εἰς καταφύγιον καὶ βοήθειαν τῶν μικρῶν μουσικῶν τῶν εἰς τὰς ὁδοὺς περιφερομένων. Ἡ δὲ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ θέλομεν συνεισφέρειν τὰ ἐπίλοιπα.

— Φιλτάτη κυρία, εἶπεν ὁ Μαρτίας, φίλῶν τῆς μητρός μου τὴν χεῖρα, σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ μετάρχω καὶ ἐγὼ διὰ μικρᾶς συνδρομῆς εἰς τὸ ἔργον σας. Ἄν μοὶ δίδετε τὴν ἄδειαν, θὰ προσθέσω εἰς τὰς εἰσπράξεις τοῦ Κάπης τὸ προῖον τῆς πρώτης μου συναυλίας ἐν Λονδίῳ.

Ἄλλ' ἐλλείπει ἀκόμη μία σελὶς ἐκ τοῦ χειρογράφου μου, ἐκείνη ἣτις πρέπει νὰ περιλάβῃ τὸ ἄσμα τῆς Νεκπόλεως. Τὸ ἄσμα τοῦτο φυλάττω πάντοτε μεταξὺ τῶν πολυτίμων ἐγγράφων μου, ἔχει δὲ ὡς ἔπεται:

Κλειστὸ παράθυρο, σκληρὴ παρθένα,
Διὰ σὰς τί δάκρυα ἔχω χυμένα!
Νυκτόνει, πρόβαλε, πέ με μὴ λέξῃ,
Κ' ἂν εἶν' μεσάνυκτα, ἤλιος θὰ φέξῃ.

Διψῶν τὰ ῥόδα σου κ' οἱ ἄσπροι κρίνοι.
Νὰ βῆῃ, ἀσπρούλα μου, νὰ τὰ ποτίσῃ.
Θαῖρέεις τὸ ἄματι μου νερὸ πῶς χύνει;
Ἄχ! εἶναι δάκρυα, δὲν εἶναι βροσίς.

Διὲ, τᾶστρα γλώμιαναν· κρατῶ νυκτέρι.
Προσμένω κ' ἔγιναν ἡ στιγμαὶς χρόνια.
Ἄν λείψ' ἡ ἄνοιξις, τὸ καλοκαίρι,
Ἡ γῆ μαραινέται, σιγοῦν τ' ἀηδόνια.

Κ' ἐγὼ 'ς τὴ θύρα σου μὴ 'πῆς πῶς ψάλλω,
Κλειστὸ παράθυρο ὅταν κυττάξω.
Καὶ τὸ τραγοῦδι μου δὲν εἶναι ἄλλο,
Πλὴν τὰ παράπονα 'π' ἀναστενάζω.

ΟΙ ΣΤΡΕΒΩΤΑΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικόν].

Βεβαίως δὲν θὰ διασύρω ἐγὼ τὴν μουσικὴν, διότι ἐάν τι πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ μὲ παρηγορεῖ διότι ἐγεννήθη, εἶνε ἡ μουσική. Ἄν διέσυρον τὴν μουσικὴν, θὰ ἦτο ὡς νὰ ἐκολάριζον τὸν εὐεργέτην μου. Διαικίως ἐλέγηθι ὅτι πᾶσα λύπη καὶ μελαγχολία διαλύεται ἐνώπιον τῆς θεᾶς μικροῦ παιδίου, καθ' ὅμοιον δὲ τρόπον δύναται τις νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι καὶ πᾶσα ὀργὴ ἢ ἐμπάθεια καὶ πᾶσα

κακὴ τοῦ πνεύματος διάθεσις ἀδύνατον εἶνε ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ διαρκέσῃ καὶ νὰ μὴ διαλυθῇ ὡς νέφος ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς μουσικῆς, ἥτις ὡς μάγισσα σαρώνει ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας πᾶσαν ὀλιψιν καὶ πᾶσαν ἐξαψιν. Εἶνε τρυφερὰ καὶ συμπαθὲς φίλη ἢ μουσική, ἥτις ἀντανακλᾷ τὴν χαρὰν ἢ τὴν λύπην ἡμῶν, ὑπογλυκαίνουσα αὐτὰς καὶ καθαρίζουσα καὶ σχεδὸν εἰπεῖν θεοποιούσα.

Γίνονται λοιπὸν ἐγὼ ὁ ὑπέρμαχος τῆς μουσικῆς, ἢν συχνάκις ἀκουσίως ἴσως διέσυραν οἱ ἐπίσημοι αὐτῆς φίλοι, καὶ γίνονται ὑπέρμαχος αὐτῆς κατὰ τρόπον ἴδιον, καὶ ἀποφασίζω νὰ κεντήσω διὰ τῆς γραφιδῆς μου τοὺς ἀσπλάγχχνους ἐκείνους τοὺς ὧτα μὴ ἔχοντας, οἵτινες ὄντες δῆθεν κυμβαλισταὶ ἢ ψάλται ἢ πενταχορδισταὶ ἢ ἄλλο τοιοῦτον, καθιστῶσι τὴν καλλίστην τῶν καλῶν τεχνῶν αἰσχίσην παρωδίαν ἀνευ νοήματος, πρᾶγμα ἀνούσιον μὴ παρέχον οὐδὲ ἐκείνην κἂν τὴν τέρψιν, ἣν παρέχει ἡ τέχνη τοῦ γελωτοποιοῦ. Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ὄχι μόνον δὲν θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὡς ἐχθροὺς καὶ πολεμιοὺς τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ μάλιστα κηρύττονται ὡς οἱ ἀριστοὶ αὐτῆς φίλοι, ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ λαίμαργοι κατασπαράττουσι τοὺς κούρκους καὶ τὰ θρόνιθα ἐξ ἀφάτου πρὸς αὐτὰ ἀγάπης.

Δὲν εἶμαι λοιπὸν ἐχθρὸς τῆς μουσικῆς· ἐπιμένω μάλιστα λέγων ὅτι ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ καλλίστη τῶν καλῶν τεχνῶν. Εἶνε ὑπερτέρα τῆς ποιήσεως, διότι τὴν ποίησιν τὴν στενοχωρεῖ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ περικλείηται ἐντὸς τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν λέξεων καὶ τῆς φρασεολογίας ὀρισμένης γλώσσης, εἶνε ὑπερτέρα τῆς γλυπτικῆς καὶ τῆς ζωγραφικῆς, διότι οὔτε μάρμαρα οὔτε μέταλλα οὔτε ἄλλο ὕλικον οὐδὲν περικόπτει τὰ πτερὰ τῆς μουσικῆς, καὶ διότι ἡ μουσικὴ δὲν ὑποχρεοῦται ὅπως αἱ δύο μνημονευθεῖσαι τέχναι νὰ ἀπομιμηταὶ ὀρισμένα φυσικὰ πρότυπα, καὶ μάλιστα νὰ μὲνη καὶ ὑποδεστέρα αὐτῶν, ὡς συμβαίνει εἰς τὴν γλυπτικὴν καὶ τὴν ζωγραφικὴν. Διότι μὲ ὅλον τὸν σεβασμὸν, ὃν ἔχω πρὸς τὸν ὕπατον τῶν ζωγράφων, τολμῶ νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ Παρθένος Μαρία ἦτο ὠραιότερα καὶ ζωντανότερα, ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Πλάστου, ἢ ὡς παρέστησαν αὐτὴν πᾶσαι τοῦ Ῥαφαήλ αἱ γραφαί. Ἡ περιώνυμος τῆς Ῥώμης πεδιάς εἶνε ἐν τῇ πραγματικότητι πολὺ προτιμότερα τῶν γραφῶν, αἵτινες τὴν εἰκονίζουσι, καὶ οἱ καταραζέονται, οἱ ἀναβλύζοντες μετὰ πατάγου ἀπὸ τῶν πλευρῶν τῶν Ἑλβετικῶν Ἄλπεων εἶνε πολὺ γραφικώτεροι ἐκείνων, οἵτινες ἀπορρέουσιν ἀπὸ τῶν χροσθῆρων τοῦ Ἀλεξάνδρου Καλάμ ἢ τοῦ Φιλίππου Γεωργίου.

Ὁ Θεὸς ἐγκατέσπειρε παντοῦ τὴν ποίησιν, τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν γλυπτικὴν. Εἶνε μέγα ποίημα ὁ κόσμος, πᾶν τοπεῖον εἶνε εἰκὼν ἔχουσα ὡς πλεονέκτημα τὴν πραγματικότητα καὶ τὸ διάστημα, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀγαλλμα μετὰ φωνῆς καὶ ψυχῆς· τὴν μουσικὴν ὅμως εἰς μόνον τὸν ἄνθρω-